

I dette kapitel reguleres spørgsmålet om, hvilken myndighed der skal træffe afgørelse i sager om aktindsigt, samt spørgsmålet om aktindsigtens form. Kapitlet indeholder herudover regler om behandlingen af de fremsatte begæring. Bestemmelserne svarer til kapitel 4 i betænkningssudkastet. Der henvises til betænkningen side 306 ff, herunder til udvalgets overvejelser side 326 ff.

Til § 17

Bestemmelsen i *stk. 1* fastlægger, hvilken myndighed der har kompetence til at træffe afgørelse i 1. instans i sager om aktindsigt.

Hovedreglen i 1. pkt. svarer til kompetenceordningen efter den gældende offentlighedslovs § 8, stk. 1. Bestemmelsen synes ikke at have givet anledning til problemer i praksis, og der kan med hensyn til anvendelsen af bestemmelsen henvises til fremstillingen af gældende ret i betænkningen side 306 ff. Bestemmelsen i 2. pkt. tager f.eks. sigte på tilfælde, hvor et dokument er fremsendt til flere myndigheder til orientering, samt i det hele på dokumenter, der ikke er indgået i en sag, hvori der træffes en afgørelse, og dokumenter, der fremkommer i forbindelse med udøvelse af faktisk forvaltningsvirksomhed.

Begæring om aktindsigt i sager om lovgivning skal i overensstemmelse med bestemmelsen i 1. pkt. afgøres af det ministerium, under hvis område sagen hører.

I *stk. 2*, der er ny, præciseres det, at afgørelser om aktindsigt kan påklages særskilt til den myndighed, der er klageinstans i forhold til afgørelsen eller behandlingen i øvrigt af den sag, aktindsigten vedrører.

Bestemmelsen lovfæster den praksis, som på baggrund af forarbejderne til offentlighedsloven har været fulgt ved behandlingen af klager over afgørelser i sager om aktindsigt. Der kan herom henvises til betænkningens gennemgang af praksis side 310 ff.

Bestemmelsen i *stk. 3* svarer til den gældende offentlighedslovs § 8, stk. 1, sidste led. Det følger af bestemmelsen, at der kan fastsættes regler om, at klage over afgørelser om aktindsigt ikke skal følge den almindelige administrative rekurs på det pågældende område. Det er endvidere forudsat, at der – i det omfang der er særlig behov herfor – vil kunne fastsættes bestemmelser om administrativ rekurs af afgørelser om aktindsigt til en myndighed, uanset at afgørelsen af selve den sag, som begæringen vedrører, ikke kan påklages til samme myndighed eller slet ikke kan påklages.

Bemyndigelsesadgangen efter den gældende lovs § 8, stk. 1, sidste led, har hidtil kun været anvendt i 2 tilfælde.

Til § 18

Efter bestemmelsen i *stk. 1* skal sager om aktindsigt afgøres »snarest«. Denne ændring i forhold til formuleringen af den tilsvarende bestemmelse i den gældende offentlighedslovs § 8, stk. 2, tilsigter at fremhæve, at sager om aktindsigt skal behandles med særlig hurtighed. Også den gældende offentlighedslov bygger på en forudsætning herom, der bl.a. har afspejlet sig i folketingets ombudsmands praksis. Der kan derfor i det hele henvises til redegørelsen for gældende ret i betænkningen side 314 ff. Dette led i bestemmelsen må i øvrigt ses i sammenhæng med lovforslagets § 18, stk. 2.

Andet led i bestemmelsen vedrørende aktindsigtens form er enslydende med den gældende lovs § 8, stk. 2, og der kan derfor med hensyn til indholdet heraf henvises til redegørelsen for gældende ret i betænkningen side 318 ff. Det forudsættes således, at begæring om at få afskrift eller fotokopi kun afslås, når der er en særlig begrundelse herfor, f.eks. antallet af dokumenter.

Bestemmelsen i *stk. 2*, der er ny, er begrundet i et ønske om at sikre, at behandlingstiden for begæring om aktindsigt ikke uden rimelig anledning trækker ud. Der er ikke indsat en absolut frist for sagsbehandlingens varighed i aktindsigtssager, men bestemmelsen om, at den begærende skal have en begrundet underretning i tilfælde, hvor aktindsigt ikke kan imødekommes inden for 10 dage, samt oplysning om, hvornår en afgørelse kan forventes at foreligge, må i sig selv forventes at bidrage til, at behandlingstiden ikke unødigt trækkes ud.

Bestemmelsen i *stk. 3* svarer til den gældende offentlighedslovs § 8, stk. 3. Offentlighedsudvalget foreslår i betænkningen side 334, at en betalingsordning bør opretholdes også efter lovens revision. Udvalget lægger afgørende vægt på, at gebyret ikke fastsættes så højt, at betalingskravet kommer til at bevirke, at de praktiske muligheder for at forlange kopier af mere end blot enkelte dokumenter bliver illusorisk. Udvalget skitserer på den baggrund nogle regler om betaling, som udvalget anbefaler lægges til grund. Justitsministeriet er indstillet på i det væsentlige at udarbejde regler om betaling, der svarer hertil.

Særlig for så vidt angår kopier i forbindelse med egenaces efter forslaget § 4, stk. 2, er det justitsministeriets hensigt at fastsætte regler i lig-